

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Tableta de scriitor

INTERVIU CU DUMNEZEU

- Ai vrea să-mi iei un interviu, deci... zise Dumnezeu.

- Dacă ai timp... i-am răspuns. Dumnezeu a zâmbit.

- Timpul meu este eternitatea... Ce întrebări ai vrea să-mi pui?

- Ce te surprinde cel mai mult la oameni? Dumnezeu mi-a răspuns:

- Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc sa crească... iar apoi tânjesc iar să fie copii; că își pierd sănătatea pentru a face bani... iar apoi își pierd banii pentru a-și recăpăta sănătatea. Faptul că se gândesc cu teamă la viitor și uită prezentul iar astfel nu trăiesc nici prezentul nici viitorul; că trăiesc ca și cum nu ar muri niciodată și mor ca și cum nu ar fi trăit.

Dumnezeu mi-a luat mâna și am stat tăcuți un timp. Apoi am întrebat:

- Ca părinte, care ar fi câteva dintre lecțiile de viață pe care ai dori sa le învețe copiii tăi?

- Să învețe că durează doar câteva secunde să deschidă răni profunde în inima celor pe care îi iubesc... și că durează mai mulți ani pentru ca acestea să se vindece; să învețe că un om bogat nu este acela care are cel mai mult, ci acela care are nevoie de cel mai puțin; să învețe că există oameni care îi iubesc dar pur și simplu încă nu știu să-și exprime sentimentele; să învețe că doi oameni se pot uita la același lucru și că pot să-l vadă în mod diferit; să învețe că nu este suficient să-i ierte pe ceilalți și că, de asemenea, trebuie să se ierte pe ei înșiși.

VORBE
MEMORABILE

„Un general să nu amâne nimic
pentru a doua zi”

Alexandru Macedon

- Mulțumesc pentru timpul acordat..., am zis umil. Ar mai fi ceva ce ai dori ca oamenii să știe?

Dumnezeu m-a privit zâmbind și a spus:

- Doar faptul că sunt aici, întotdeauna...

Octavian PALER

A umbla cu „pază”

„Departa de la tine alungă întristarea, căci aceasta pe mulți i-a omorât și nu este folos întru ea...”

Veselia inimii este viața omului și bucuria omului este îndelungarea zilelor lui... Nu este bucurie mai mare decât bucuria inimii... Fața veselă este semn că inima întru cele bune petrece” (Isus Sirah 30, 16-24; 13, 31). Obraz luminat se cuvine să arate credinciosul creștin semenilor săi în toată bunăvremea, tocmai fiindcă în sufletul său stăpânește deplin și necurmat voia lui Dumnezeu. Iar voia lui Dumnezeu aceasta este: să ne sfințim și să ne ferim de orice înfățișare a răului, umblând „cu pază” în toate zilele vieții noastre. A umbla „cu pază” înseamnă a ne purta totdeauna așa cum ne povățuiește sfânta Biserică. A umbla „cu pază” înseamnă a așeza înțelepciunea la cârma vieții și a trăi în pace cu toți oamenii.

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezie adevărată

TERTINE PENTRU PRIETENI

Să bem, prieteni! Cine știe, mâine,
Când vor veni talente mari și noi,
Din truda noastră ce va mai rămâne!

Ne-o 'nvălu' 'n umbre moi;
Dar moartea când când va fi să ne despartă
Eu vreau să fiu întâiul dintre voi.

Că 'nseamnă gloria? O cupă spartă
De spuma ei postumă nu mă tem
Că timpul dintr'odată o deșartă.

Asemenea paharului ce-l bem.
În veci n'ajung egale între sîne:
Ce suntem, ce voim și ce creem.

Tot una mi-e, prieteni! Știu eu bine,
Când voiu dormi, de mult, în țintirim,
De cântecele mele și de mine

Vor zice alții: ...A, ne amintim, -
Nichifor Crainic în literatură
N'a fost un nume, ci pseudonim.

Iar voi veți fi bătrâni, cu mîntea sură,
Și 'nțelegând că, dacă arta nu-i,
Lubirea 'n viață-i singura măsură.

Veți apuca poteca de pe grui
Pe-o toamnă ca și asta de târzie,
Și 'n inimă cu amintirea lui.

Sub ăst umbrar de viță ruginie,
Veți închina și pentru cel plecat
Grînd cuvinte de prietenie.

...Eu voiu dormi, deapururi împăcat.

Nichifor CRAINIC
(1889-1972)

TEHNICI DE MANIPULARE POLITICĂ

„In cele mai vechi timpuri până în zilele noastre s-au utilizat tehnici de manipulare a opiniei maselor de oameni, pentru a dobândi aderența celor din jur la religia, ideile sau scopul propus al cuiva. Desigur că în vechime tehnicile nu se bazau pe cipuri, electronică, dar se bazau pe cunoștințe avansate.” Cunoașterea înseamnă putere” afirma pe drept Francis Bacon. Cei ce doreau manipularea maselor se bazau: pe cunoașterea exactă a datei unei eclipse solare, alții precum Moise, pe cunoașterea acumulării de electricitate statică în Tabernacol (principiul condensatorilor electrici - foiță de aur izolată prin lemn) sau Trecerea Mării Roșii la ora refluxului (ora stabilită cu toiagul pe post de ceas solar

(acolo unde la amiază obiectele nu au umbră) etc... Astăzi, când în școli se predă psihologia socială, iar ziaristii noștri o studiază la Universitatea Stanford (precum Bogdan Ficeac - autor al lucrării Tehnici de manipulare), nu ne putem lăsa manipulați cunoscând aceste tehnici, pentru a evita să avem rolul de figuranți în propria noastră viață. Cu atât mai mult în politică, unde am ajuns să votăm LIBERI, dar posibil de manipulat prin cele mai rafinate procedee: de la promisiuni electorale până la procedee sofisticate implementate în special prin presa audiovizuală și scrisă. Dacă vom cunoaște aceste tehnici posibilitatea de a trece prin viață, ca simpli figuranți, e mai redusă.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

IMAGINEA REALITĂȚII

Despre timpurile căderii

Nostalgie ne ajută să suportăm prezentul, să trecem peste căderile unor generații care și-au pierdut sentimentul național, gândul, cuvântul sau graiul românesc. Ce suntem noi? Prizonieri ai unei mentalități individualiste care nu mai ține cont de nimic. Sunt oameni care suferă, osândiți să trăiască lângă o clasă politică mincinoasă și interesată doar de propriile planuri de acaparare a puterii.

Pe marginea prăpastiei ne-am obișnuit să mergem ca pe o cale normală, am făcut din anormalitate normalitatea unui mod de viață de care, uneori, când privim atenți, ne speriem. Și totuși, în condițiile acestea grave în care își duce viața majoritatea populației acestei țări, suntem fericiți să atingem, să aplaudăm niște oameni politici care se folosesc de credulitatea și naivitatea mulțimii dezorientate, dezinformate. Este greu de imaginat dragostea cu care poporul îmbrățișează demagogii și diletanții, să nu scriu neisprăviții. Cât de ușor poate fi „dus cu preșu” un popor când ajunge în sărăcie și maximă confuzie!

Așa am trăit să vedem o repetare a istoriei într-un interval de timp foarte scurt. Îmi amintesc congresele și conferințele lui Ceaușescu, ce aplaudat era, ce ovaționat era președintele! Azi, după ce l-am aplaudat pe Iliescu, a venit rândul lui Băsescu și poate... a lui Becali! Aplaudăm, ovaționăm pe cine știe să ne manipuleze mai bine. Sunt oameni, aparent normali, care se calcă în picioare să-l atingă pe vreun politician cu „charismă” să-l sărute sau să se încingă la o horă lângă aleșii neamului. Aplecarea aceasta nefirească în fața unor lideri ai nimicului au dus românii în situația de a-și călca pe propria imagine și demnitate.

Îmi aduc aminte la inundății, cu câtă aroganță vorbea Tăriceanu oamenilor amărâți: „Dar ce vreți hoteluri?!”, în contextul nenorocirii pe care o trăiau sinistrații rămași fără casă. Aceste atitudini vorbesc de la sine despre felul în care oamenii politici de la noi primesc electoratul, masa de manevră a lui Iliescu și Geoană, a lui Stolojan și Băsescu, a lui Gigi Becali și compania.

Dacă astfel stau lucrurile...

Marius NIȚOV

ANUL XIII
Nr. 7 (161)

IULIE
CUPTOR

ADRESA INTERNET
<http://www.magazinmr.uv.ro>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

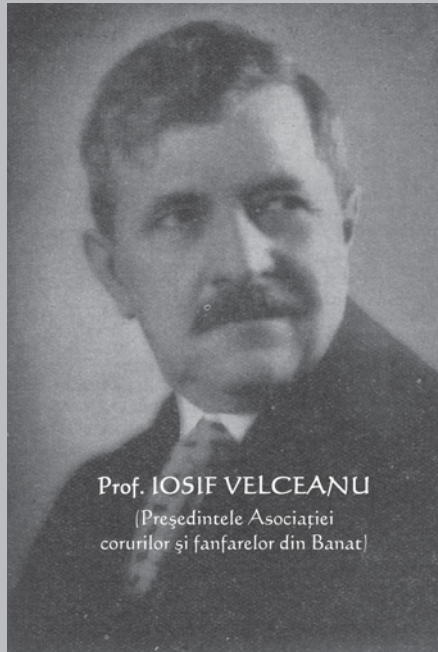
2007

BANATUL MUZICAL

„Banatul a fost în trecute vremuri și a rămas până în ziua de azi un loc binecuvântat al cântecului. Oricum ar fi, un lucru e sigur, că în Banat a fost întotdeauna multă înțelegere pentru cântare, s-a cântat cu drag și s-a cântat frumos”, spunea Tiberiu Brediceanu în anul 1943.

Creatorul și păstrătorul peste milenii ale acestei minunate culturi a fost în primul rând, omul de la sat, omul doinei și al brazdei.

Satul bănățean își petrece viața sub forma ei vocală și instrumentală, cântată de săteni și lăutari. Bănățenii au fost considerați, încă de acum 300 de ani, un model de cântare și interpretare. Astfel în anul 1657, Suzana Lorantffy, văduva principelui transilvănean George Racoczi, a fondat o școală în care institutorii din Făgăraș au fost obligați să predea elevilor cântece religioase așa cum se cântau la Lugoj și Caransebeș.

Prof. IOSIF VELCEANU
(Președintele Asociației
corurilor și fanfarelor din Banat)

Primul cor românesc pe patru voci a fost corul bisericesc din Lugoj, înființat în anul 1841, denumit „Reuniunea de cântări și muzică”, iar mai târziu, corul „Ion Vidu”.

Este interesant de știut că apariția corurilor sătești din Banat, nu este datorată unei inițiative particulare sau printr-o impunere anume, ci este datorată entuziasmului colectiv și bucuriei pentru cântare a satului întreg.

Majoritatea corurilor bănățene au avut la început un caracter bisericesc pentru simplul motiv că autoritățile austro-ungare de atunci nu le permiteau să funcționeze altfel, considerând că un repertoriu religios nu era dăunător statului.

În anul 1857 ia ființă și primul cor sătesc, cor înființat la Chizătău, condus de preotul Trifu Șepețean.

Din inițiativa lui Ion Vidu și al lui Iosif Velceanu se înființează în anul 1922 „Asociația corurilor și fanfarelor din Banat”. Aceasta cuprindea 220 coruri și 70 fanfare, fiind prima asociație de acest fel din România.

Locul de constituire al „Asociației corurilor și fanfarelor din Banat” a fost fixat la Chizătău, pentru 21 septembrie 1922, când avea loc sfințirea steagului corului de plugari, care „a aprins făclia” cântecului românesc încă din 1857.

„Asociația corurilor și fanfarelor din Banat”, unică în tot cuprinsul țării, avea în comitetul de conducere nume celebre ale culturii bănățene precum: Ion Vidu, Iosif Velceanu, Filaret Barbu, Sabin Drăgoi, Tiberiu Brediceanu, V. Șumski, N. Lighezan, I. Perianu.

Sprîjinită și animată de ideea că în cântec trăiește nedivizat Banatul, asociația era organizată pe principiul descentralizării, în sensul că toate corurile și fanfarele rurale și urbane, intră în cadrul unei conduceri centrale, cu sediul în Timișoara având subdiviziuni organizaționale ale celor trei județe bănățene: Caraș, Severin și Timiș-Torontal.

Asociația a căutat să mențină trei mari însușiri ale bănățeanului: portul autentic bănățean, jocul și cântecul caracteristic regiunii.

În anul 1935, în cadrul „Asociației corurilor și fanfarelor din Banat” se înființează „Cercul Autorilor de Muzică Bănățeană”. Membrii cercului trebuiau să înființeze un ziar de cultură, în cadrul căruia să lanseze piese muzicale bănățene, să culegă cântece populare și să formeze arhiva folclorică. Preoții și învățătorii trebuiau să participe la nunți, ospete, înmormântări, șezători, unde trebuiau să asculte și să noteze cântecele și doinele specifice fiecărui eveniment în parte.

Programul acestei asociații a fost desigur mareț și atotcuprinzător, impunător, ba mai mult chiar, ar putea fi pilduitor pentru o reorganizare în această direcție.

Marius MATEI

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Suntem o țară nenorocită de gazetari cu nenorociți gazetari care sunt orice.”

De ce s-a schimbat Codul Rutier?

De fapt, Codul Rutier și-a semnat certificatul de deces în momentul în care un agent a prins-o pe fiica lui Dinu Patriciu bătută la volan. Oamenii plătiți de petrolist s-au simțit datori să facă ceva pentru a spăla onoarea șefului, deși acesta nu le-a cerut-o. Cum acești oameni sunt majoritari în Palatul Victoria au pus la cale o ordonanță de împlânzire a legii, astfel încât persoanele importante să n-o mai pățească. Vă imaginați, ce rușine, copilul unui miliardar să dea din nou examen pentru permis. Cum mai poate ieși în lume? Polițiștii nu puteau să spună toate astea și așa au dat vina pe sindicatele șoferilor. Șoferii profesioniști au făcut presiuni pentru împlânzirea legii.

Emilian Laszlo

„Evenimentul zilei” nr. 258/07

Botezul fiicei lui Irinel Columbeanu (orgia a fost transmisă, ore în șir, în direct, de postul B1TV) i-a scandalizat pe mulți români. Știți cât a costat toată paranghelia asta de neamuri proaste, într-o țară din ce în ce mai săracă? Nu mai puțin de 250.000 de euro! Și nimeni nu-l întreabă pe Moș Limbricel asta de Irinel ce muncește el, de unde are o avere atât de mare. Iar românii tac și înghit în sec, uitându-se prin gardul televizorului cum se ghiftuiesc scroafele tranziției. Hai, că vă meritați soarta...

*

Ați doi evrei care fac de rîs nobilul neam al lui Israel: Cătălin Avramescu și Radu Feldman Alexandru. Ambii își varsă icrele putrede în „Bursa” coreligionarului lor Florian Goldstein, publicând niște aberații pentru care ar merita scuipați în ochi. Primul își intitulează mojiția „Cine mai are nevoie de Parlament?” (mă-ta, boue!), iar al doilea se întreabă, în legătură cu Referendumul: „Cine plătește?” (tac-tu, vaco!).

Alcibiade

„România Mare” nr. 881

Spuneau comuniștii că e homosexual și nu credeam

- N.C. Munteanu nu putea avea conștiința nici unei vinovății. Erați tânăr, frumos, deștept, citit

- Tânăr nu eram, frumos nu eram. Vinovăția mea conștiinței mele de a fugi de la Praga la Viena. Eram la Praga într-o delegație și am vrut să fug la Viena, Nu știam cine îi informase și asta mă înspăimânta. După 30 de ani am descoperit că despre fugă fuseseră informați dintr-o sursă sigură: tată meu vitreg. Asta a fost prima spaimă. A doua spaimă era cea legată de homosexualitate. Pe vremea aia, a fi homosexual însemna a duce viața schizofrenică cunoscută, o înfățișare la slujbă, și alta cu tine însuși. Eu aveam de ascuns și această cocoasă invizibilă pe care nu o voiam știută cu nici un preț. Pe vremea aia, din nimic puteai să cazi și din nimic te condamnau la patru ani, fără să fii prins în vreă scenă indecentă.

- Patru ani trec în pușcărie!

- Nu trec așa ușor, fiindcă știam prea bine ce umilitoare erau anchetele și cât de dificil era să o duci în pușcărie, carali demascându-ți viciul din prima clipă. Eram la mâna pușcăriașilor și eu nu aveam alura necesară pentru a mă apăra.

„Cotidianul”, 16 iulie 2007

DORU ARĂZAN jr.

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Omul acesta, cu care am stat de vorbă, într-o zi de vară atât de frumoasă încât l-am rugat pe Dumnezeu s-o lege cu arnici roșu, ca să nu o deochi, este un poet adevărat, un prozator ce merită citit și un dramaturg pe care curând îl vom aplauda pe o mare scenă a României.

Din păcate în România, țară a Monicăi by Columbeanu, Doru Arăzan jr. este un necunoscut. “Necunoscute au devenit toate valorile țării”, îmi șoptește îngerul sprijinit pe petala luminoasă a aripii sale. Dar cine și-ar dori să fie cunoscut într-o țară ca asta? O țară care și-a pierdut nu numai drumurile dar și potecile și căreia i-au rămas doar prăpăstiile. Această țară în care haimanalele și spărgători devin modele pentru elevi l-a determinat pe mai tânărul meu prieten să renunțe la nobila meserie de dascăl. Iar o țară care-și pierde învățătorii, ajunge de batjocura fandoselii.

V. Todu

- Bună ziua profesore Arăzan.

- Bine ai venit maestre Vasile Todu. Profesor? Sună ușor pompos. Dar e felul instinctiv de abordare a celor care știu că am această identitate socială. Dar ... nu o mai am. Tocmai m-am eliberat de prejudecata acestui fel de a fi.

- De ce crezi că am venit eu să stau de vorbă cu dumneata?

- Dintr-o pornire sinceră în numele prieteniei ce ne leagă familiile și deopotrivă din curiozitatea, firească, de a descoperi ce gânduri, speranțe, decepții bântuie generația mea.

Parțial exact. Speranțele, decepțiile generației tale le vom sfredeli altădată. Acum spune-mi cum crezi că te-ar prezenta un adversar semenilor?

- Lipsit de simț pragmatic. Cu o preocupare, mă refer la scris, anacronică lumii în care trăim. În consecință: un personaj eșuat în lumea imaginației.

- Dar un prieten?

- Un scriitor care nu se minte pe sine. Adică tot un personaj condamnat.

- Cu ce ai dori să înceapă acest interviu?

- Cu un fragment din volumul de proză scurtă: „Omul ce cosea apă”, pe care l-am terminat în iarna trecută:

Tocmai la începutul destinului zilei, când nimic din lăuntru lucrurilor nu arată că și-ar fi schimbat firea, în toiul a tot ceea ce trebuia fiecare să facă pentru a supraviețui, omul cosea apă! Îndeletnicirea asta nu era prevăzută nicăieri. Nu era recunoscută de nimeni. Era a lui. Unică. Stranie. Fabuloasă. Tăia cu poftă fiecare fir lichid. Fără nici un profit. Fără gânduri de agoniseală. Mișcările lui nu aveau nimic cu ale celorlalte semeni. Erau libere de orice contract, se petreceau dintr-o poftă fără margini a inimii, nu respectau direcția indicată de nici un șef. Dansau în aer cu cele mai frumoase și resemnate gânduri despre soarta misterioasă a lumii.

- Amicul credea la vremea sa că fără pasiune omul nu este decât o forță latentă, o simplă posibilitate.

- Credea bine. Just. Constatatarea – credință a lui are valabilitate în orice timp. Pasiunea, pentru orice fel de preocupare, dă sens omului, îl așează, față de el însuși, în calitate de om. Uneori îi conferă și iluzia nemuririi.

- Ce rămâne peste veacuri, profesurile de muzică, armonia sau melodia?

- Dacă mă întrebi strict tehnic, îți spun că sunt într-o relație organică. Metaforic: armonic – viața; melodia – fiecare dintre noi.

- Care crezi că este fundamentul de neclătinat al vieții?

- Dragostea. Dar nu cea ambalată și vândută societății de consum. Nu cea mimată. Falsă. Ci dragostea care te vindecă de tine însuși, de marginile și răutățile tale.

- „Dragostea care niciodată nu cade!” Reymont și Rebreanu. Dintre ei numai străinul a primit Premiul Nobel. Poate fi limba în care scrie un scriitor, un impediment?

- În prezent, cred că nu. În plin sistem comunist, dacă ai adus în discuție cazul lui Preda, existau serioase prejudecăți ale lumii Occidentale față de cei din Est. Între cei trei nu există diferențe de calitate a scrisului. Sunt toți titani. Fac parte din patrimoniul universal de valori. Cu sau fără așa-zisa recunoaștere supremă: Nobelul.

Azi cred că există un apetit notabil pentru cei din Est. Pentru infuzia de umanism pentru cei situați în spațiul ăsta geografic o pot face Occidentului. Mă refer la scriitori și artiști.

- A scrie despre dragoste este o dovadă de maturitate literară sau de bătrânețe?

- Te referi cumva la „Pistru”, cartea de dragoste pe care tocmai am publicat-o? Exact, atunci îți pot spune că nu e nici maturitate, nici bătrânețe. E un joc de-a scunsa în labirintul bucuriei că dragostea există.

- Dragul meu, eu am obsesia mâinilor. Cu asta începe pentru mine un om. Tu, ca scriitor și fecior de artist plastic, ce loc acorzi mâinilor în creația dumitale?

- „Obsesia mâinilor”. Superb! Ce criteriu! Ajutorul fără de care gândurile ar rămâne în coaja lor, iar scrisul doar o aglomerație de cuvinte în gura trăncănitore a lumii.

- Spunea Buzura că în momentul de față nu se mai poate vorbi de un scriitor cu sinceritate, nu mai poți să-l judeci cu măsura serioasă și farmaceutică a unui critic foarte competent, pentru că îl pui în cea mai penibilă lumină față de o nulitate sprijinită de o parte din reviste. Așa vede Buzura. Tu, ca tânăr scriitor, cum vezi realitatea culturală românească?

- O cameră de muzeu unde sunt inventariate neliniști. Ori amintiri despre mari neliniști. Totodată un loc în care dansează caraghios culturalnicii. Adică acei inși cu munți speculative, foarte abili, cameleonici, care transformă creația (de orice natură ar fi ea) în produs cultural. Apoi produsul cultural îl ambalează la modă și îl vând snobilor.

Domnul Buzura trebuie să știe că se poate vorbi cu sinceritate despre un scriitor tânăr numai dacă respectivul critic se descotorosește de temeri și prejudecăți și își asumă, fără echivoc, curajul bunului-simț, judecății profunde și nepărtinitoare, vocația de a fi critic. Această asumare trebuie să aibă loc într-un spațiu de moralitate exemplară. Cât despre nulități, oricât de tare ar fi susținute, vor muri, inevitabil, pe limba lor. Ori pe seama bălbăielii lor.

- Poate însemna supunerea scutire de oboseala intolerabilă a gândirii?

- Supunerea față de ce? Față de un anume sistem cultural?

- Față de tine însuși!

- Dacă ești un om care face din „a gândi” o preocupare zilnică nici o supunere, nici o deliberată uitare, nu te obosește de oboseala blestemată. Dar oboseala asta e și o binecuvântare.

- De ce?

- Fiindcă nu te lasă pradă mediocrității. E consecința faptului că mintea e vie.

- Dacă tot am amintit de supunere poate fi compatibilă libertatea cu slăbiciunea?

- Nu. Dacă vorbim de slăbiciunea morală.

Categoric da, dacă, în schimb, ai slăbiciunea de a nu participa la circul politicianist al zilei, de a nu-ți face din minciună un certificat de ființă, de a nu pune la cale răul celorlalți. Cred că de aici începe libertatea. Ce compatibilitate subtilă!

- Ce trebuie să respecte, pe o scară de la 1 la 3, un scriitor?

1. Sinceritatea de a nu scrie decât ceea ce îl frământă până la obsesie și deopotrivă, îl încântă cu adevărat.

2. Nevoia, aprigă, de a se pune sub semnul îndoielii. Zilnic!

3. Mirarea că are o astfel de preocupare și nu o alta.

- Ce carte ai lăsat din mână în clipa când te-am sunat la telefon?

- Propriul roman. La care lucrez de șase luni. Se numește „Cora”. Recitesc paginile scrise deunăzi cu atenția și exigența unui ceasornic. Când scriu lecturile-mi sunt mai rare. Totuși, zilele trecute am recitat din „Viața cea nouă” a lui Orhan Pamuk, din jurnalul lui Mihail Sebastian și din cel al lui Tolstoi.

- Vorbește-mi puțin despre unul dintre autori.

- Despre Pamuk. E fabulos. Imaginarul, judecățile profunde despre condiția umană, imaginile pe care le pictează – scriind, fac din el o prezență binecuvântată în peisajul scriitorilor contemporani. Prin el orice om își dă seama că aventurile minții și-ale inimii sunt singurele care merită, singurele care ne scapă, temporar, de, vorba lui

Cioran: „neajunsul de a ne fi născut”.

- Cui ești dator cu recunoștință?

- În primul rând părinților. Pentru că prin iubirea și înțelegerea lor au susținut preocuparea scrisului și prezența mea în lume. Și o fac încă. Fără oboseală. Fără supărare.

Apoi celor care, prin exemplul vieții și-al artei lor m-au scos, de timpuriu, din mediocritatea imediată a lumii și mi-au dat moștenirea, pe care o formulează exemplar Thomas Mann: „eu vreau de la viață infinitul”.

- Crezi că certitudinile pot ține un scriitor departe de iluzii?

- Scriitorii, cei adevărați, nu au certitudini.

Au iluzii profunde, labirintice, chinuitoare, fabuloase.

- Numește, din raftul tău valoric, trei scriitori și evident, trei cărți.

1. Fernando Pessoa

2. Frantz Kafka

3. Michael Ende

1. „Confesiunile unei măști” – Yukio Mishima

2. „Golemul” – Gustar Meyrink

3. „Năvala apelor” – Evgheni Zamiatin

- Cu ce vrei să încheiem acest interviu?

- Dacă-mi îngădui, un fragment din romanul „Cora”. Cel la care lucrez acum!

- Te rog...

- “Și ce fac ei cu adevărat acolo? Pe pământ? Se iau de gât din te miri ce lucruri prostești. Urlă pe stadioane. Apar la televizor machiați strident. Vorbesc despre tot soiul de întâmplări fără nici o importanță. Se invidiază, se scuipă, pun la cale furțișaguri, le place minciuna, se simt al naibii de bine în mediul ei. Nu vor nimic mai mult decât un loc cald, o pâine, câteva călătorii, o bătrânețe ușoară și fără suferință. Dar pot infinit mai mult! Pot să se descotorosească de măști și de viața mărunț! Dar nu vor. Habar nu am de ce nu vor. Nu i-am înțeles niciodată de sunt așa de îndărătnici”.

Vasile TODU

VACANȚA UNUI FILOSOF

MONITORIZATĂ DE SECURITATEA ANILOR '71

C[onsiliul] S[ecurității] S[atului]
D[irecția] G[enerală de] I[nformații]
I[n]t[er]n[et]
Strict secret
I22/SV/
Ex. Unic

01.08.1971

Plan de măsuri în dosarul de urmărire informativă „Noica”

Pentru clarificarea acestui caz, până în prezent, au fost întreprinse următoarele acțiuni:

- Interceptarea corespondenței interne și externe, trimisă și primită de Noica C-tin.

- Au fost dirijați pe lângă Noi ca informatorii „Olteanu”, „Șerban”, „Toni” și „Ilieșcu”. De asemenea, ocazional au mai furnizat informații și informatorii

„Săndulescu”, „Străinul” - în legătura lt. col. Nagy Tiberiu, „Andrei” și „Ion” în legătura mr. Nicolae Mihai.

- În perioada 26.05 - 17. 06. 1971, obiectivul a fost pus în filaj.

- În luna mai 1971, cu ocazia vizitei în țara noastră a fugarului Uscătescu Gheorghe, am organizat interceptarea unei discuții dintre acesta și Noica C-tin.

Ca urmare a acțiunilor întreprinse au rezultat următoarele aspecte mai principale:

- În discuțiile ce le poartă cu interlocutorii, cât și în corespondență, Noica Constantin dă dovadă de o prudență excesivă. Nu a fost semnalat cu manifestări ostile, nici cu intenții de a părăsi țara.

- Încearcă să pozeze într-o victimă a propriilor sale greșeli din trecut, față de care vrea să se reabiliteze, acesta fiind și motivul - afirmă el - pentru care nu vrea să plece din țară.

- Totuși, în anul 1968, într-o discuție avută cu informatorul „Șerban” îi reproșează că s-a angajat prea mult alături de politica P.C.R., recomandându-i neutralitate politică.

Direcția I, Serviciul II
Biroul II

122/16 iunie 1971

Notă [Extras] „[...]” La vederea realizării acestor sarcini, veți lua următoarele măsuri principale:

1. Recrutarea unui informator din rândul legăturilor apărute (în special din filaj) pe care să-l folosim în descifrarea caracterului legăturilor lui Noica C. cu emigrația, cât și cu tinerii din țară.

Termen: 30 august 1971

2. Dirijarea informatorilor „Valerian” (Serv.I), „Dan” (Serv. 1) și „Barba” (legătura personală) pentru a stabili: concepțiile, interpretarea evenimentelor politice, caracterul legăturilor cu cei ce apar în relații cu el, caracterul legăturilor cu cetățeni din străinătate, în special cu emigranți, preocupările de scriere, caracterul acestor scrieri, conținut etc.

3. Veți studia condițiile de la domiciliu și veți instala I.C.O.

Termen: 30 iulie 1971

4. Identificarea, verificarea în evidențele C.S.S. a tuturor legăturilor ce apar în dosar și întreprinderea de măsuri informative pe lângă acestea, cu sprijinul organelor ce au în deservire locul de muncă respectiv.

Permanent

5. Pe perioada lunii august veți lua măsuri de filaj pentru a stabili caracterul legăturii cu Sanda Stolojan -retransfugă, colaboratoare la „Europa Liberă” stabilită în Franța. Pe timpul vizitei celei în cauză, veți lua măsuri de folosire a mijloacelor tehnice pentru ascultarea convorbirilor și folosirea unor informatori. (În ultimul aspect, ne va sprijini cpt. Morariu A., deoarece are unele posibilități în acest sens). [...]”

Locțiitor șef serviciu,
Lt. col. Dumitrescu Constantin

16 VI 1971

122/PM7.08 1971

Notă

privind măsurile inf[ormativ]-op[erative] ce urmează a fi întreprinse în cazul Noica C-tin pe perioada 17. VIII - 29. VIII, cât mai stă familia Stolojan în R.S.R.

1. Se va insista pentru instalarea sursei I.T.X. la domiciliul mamei Sandei Stolojan.

2. Împreună cu I.S.J. Constanța, instalarea de mijloace speciale la locul unde sunt cazați soții Vlad și Sanda Stolojan, Noica C-tin, Paleologu și Nicu Steinhart.

3. Organizarea împreună cu I.S.J.Constanța a unei percheziții secrete, urmărindu-se a se sustrage benzile de magnetofon pe care cei din Franța au făcut diverse înregistrări.

4. Deplasarea pe litoral a tov. cpt. Falcan de la Serviciul DI, pentru a realiza sarcina din plan privind contactarea fostului informator „Filite”.

5. Identificarea și verificarea familiei Teodoreanu, semnalată de [Securitatea] jud. Neamț, că-și petrec restul de concediu cu familia Stolojan și ceilalți (posedă mașina cu 7-B-2300).

6. În caz că nu se va reuși cu percheziția secretă, se va organiza la P.C.T.F. controlul exigent pentru a intra în posesia benzilor.

7. Contactarea lui Noica și prin informatorii „Valerian” și „Barbu”.

8. În cazul în care într-adevăr pleacă și Noica pe litoral, rog a se aproba și filaj.

9. Voi lua legătura cu Dir[ecția] a III-a și, eventual, coopera.

(ACNSAS, fond Informativ, dosar 15156, voi. 4, f. 23)

COMPLOTEL
MAREȘALULUI

PROVOCAREA

Tukacevski era un național-comunist. Dacă după opinia sa, primul termen îl comporta și pe cel de-al doilea, prin vocația sa nu era ostil regimului sovietic. El aprecia foarte simplu că trebuie să se termine cu dictatura arbitrară a unui om fără scrupule și să se instaureze un fel de socialism uman, care va aduce și consfinții dreptatea în URSS și, totodată, pacea în exterior. Acest mare ofițer sovietic se afla aproximativ în aceeași situație ca ofițerii germani ai Wehrmachtului și Abwehrului. Aceștia, din naționalism, l-au acceptat pe Hitler, dar curând și-au dat seama de gagul politico-polițienesc pus în mișcare de acesta. Ei au vrut atunci să-l elimine. Au căutat în Occident garanții, căci erau ostili național-socialismului și nu vroiau răul patriei lor.

Se petrecea exact același lucru acum cu Tukacevski, care avusese de a face cu un mare număr de ofițeri germani, după 1922, în vreme ce Berlinul își reconstruia în URSS o armată și tehnică de luptă interzise prin condițiile impuse de armistițiul și tratatul de pace din 1918-1919.

În acest climat, a izbucnit din senin o imensă provocare, în care își vor găsi conjugate ura birocratilor și polițiștilor lui Stalin față de corpul ofițeresc al Armatei roșii și cea a birocratilor și polițiștilor lui Hitler pentru elita ofițerească a Wehrmachtului și a Abwehrului.

Tukacevski nu avea nici o îndoială și în 1934-1936 punea la punct, împreună cu Ian Gamarnik, complotul ce trebuia să-l elimine pe Stalin și banda sa, dar să mențină regimul sovietic. Grație mărturie depuse de istoricul rus M. Svetlanin, făcută în 1957, au putut fi reconstituite evenimentele ce au avut loc.

Conjurații vehiculau două concepții privitoare la organizarea loviturii de stat, avându-l în centru pe Tukacevski și Gamarnik și personaje mai puțin cunoscute ca Krutov, Sangurski, P. Belov, B. Seboldaiev și alții.

STALIN ȘI BANDA SA

Tukacevski, împreună cu tinerii generali care îl înconjurau elaboraseră un plan „A” ce avea în vedere un puci fulger la Kremlin și care viza eliminarea Biroului Politic stalinist. Simultan, trebuia cât se poate de repede să se pună mâna pe mașina guvernamentală din provincie și să sugrume rezistența ce nu va întârzia să se manifeste din partea NKVD-ului. Nimeni nu-și imagina că populația va susține, cu adevărat, o lovitură ce va înlocui un grup bolșevic cu un altul.

Lui Svetlanin, unul dintre membrii complotiști, îi declarase: „Nu e nici o îndoială că, după ani lungi de subjugare de către aparatul guvernamental, populația se va plasa într-o postură de prudență expectativă. Privirile nu se vor întoarce către Moscova, dar către ușile postului cel mai apropiat de miliție, NKVD, sau comitet de partid. Trebuie să ținem seama de o eventuală rezistență a poporului față de lovitura noastră de stat, căci masele se vor teme de valul inevitabil și sângeros al repesaliilor, dacă din întâmplare vom pierde partida...”

PE CURÂND...

Conjurații militari au vrut cu orice preț să evite declanșarea unor pasiuni populare. Chiar dacă vor câștiga, în această ipoteză, rachiuna și ura, îndelungat zăgăzuite, nu vor întârzia să se elibereze. Au stabilit un program de reforme imediate, toți fiind de acord ca civililor angrenați în complot și persoanelor vizate să li se încredințeze posturi de conducere.

Mareșalul Tukacevski se temea așa de puțin că îl poate paște vreo primejdie, încât cu prilejul unei recepții date de generalul Gamelin, în ajunul reîntoarcerii sale în URSS, atunci când ministrul Anatole de Monzie îl întreabă:

„Când credeți că veți mai veni printre noi?”

Mareșalul răspunde fără să ezite:

„Anul viitor, la Expoziția internațională. În orice caz, în principiu, va trebui să reprezint țara mea la încoronarea lui Eduard al VIII-lea. Deci, pe curând...”

Dar nu va fi niciodată acest „pe curând...”

PLANUL “TĂTUCULUI”

Împreună cu câinele său de pază, Ejov, șeful NKVD-ului, Stalin, urzește un plan sinistru.

Dacă Vișinski conta pe faptul că va oferi, cu prilejul procesului lui Tukacevski și a tovarășilor acestuia, un spectacol grandios, s-a înșelat. Stalin a ordonat o judecare rapidă și cu ușile închise, temându-se ca un proces public să nu permită generalilor să-și exprime ce gândesc despre el și sistemul său de guvernare.

Ședința s-a deschis la 11 iunie 1937 la orele 11 dimineața, sub președinția judecătorului militar Ulrich, asistat de trei mareșali: Dubionii, Alexandru Iegorov și Sapocinikov, noul șef de stat major general și de generalii Alksins, Bielow, Dybenko, Kachirin și Goriacev. Kliment Voroșilov a dat lectură concluziilor redactate cu câteva zile în urmă de către Consiliul de Război. Zece ore mai târziu, Andrei Vișinski și-a pronunțat rechizitoriul, în 20 de minute, și a cerut, în final, degradarea și aplicarea pedepsei supreme, pentru cei opt acuzați.

PLUTONUL...

În aceeași seară, au compărut în fața plutonului de execuție: Mihail Nicolaevici Tukacevski, prim mareșal al URSS; Ion E. Iakin, comandant al regiunii militare a Kievului; Vitali Marcovici Pri-makov, I.P. Uborevici, comandantul regiunii militare a Bielo-rusiei; A. J. Kork, ofițer instructor de elevi ofițeri la Academia Frunze; R. P. Eidermann, creatorul aviației strategice și al formațiilor de parașutiști; Feldmann, șeful direcției principale a armatei; V. K. Putna, atașat militar la Londra.

Bilanțul execuțiilor în vârful armatei, în perioada 1937-1938, a fost următorul: 3 mareșali, 3 comandanți de armată de rangul I (generali de armată); 12 comandanți de rangul II; 6 comandanți de corpuri de armată; 136 comandanți de divizie; 221 comandanți de brigadă; 2 amirali ai flotei; 6 contraamirali; 9 viceamirali; 2 comisari politici șefi ai armatei; 79 comisari politici de divizie; 34 comisari politici de brigadă. Jumătate din ofițerimea sovietică a fost pe rând arestată, torturată și, în cele din urmă, suprimată fizic. În total: 35 000 de execuții!

Paul ȘTEFĂNESCU

COLȚUL DOCTORULUI

LA ALERGAT!

Degeaba ții diete după diete, degeaba te duci la masaj sau la sală. Dacă nu te pui pe alergat, vei rămâne în continuare posesoarea kilogramelor în plus. De asemenea, dacă în sfârșit te apuci și de acest sport, atunci fă-o în aer liber, indiferent de anotimp. Banda de alergat din sală nu se compară cu o fugă sănătoasă.

Câteva trucuri

Dacă vrei să ai gambe "ca la carte", încearcă din când în când să alternezi, în cursa ta de jogging, alergatul normal cu cel pe vârfuri. Vei avea a doua zi o febră musculară îngrozitoare la gambe, dar efortul merită, negreșit!

Alege-ți pentru alergat o pistă cât mai potrivită. Încearcă să te folosești de cele pe care se antrenează sportivii. Și ia-ți pantofi sport potriviți acestui sport. Gleznele tale vor fi astfel mai bine ferite de accidente.

Dacă ai transpirat foarte mult, e bine. Dar imediat după alergare, dă-I organismului apă. Mîtul potrivit căruia slăbești mai repede dacă după efortul fizic soldat cu transpirație nu consume apă este fals.

Ascultă muzică! Cu timpul vei alerga din ce în ce mai mult, deci poate intervine pericolul de a te plictisi. Așa că melodiile preferate îți pot fi acum de folos. Fă-ți un plazlist pe gustul tău și start!

Inspirația trebuie să fie un aliat. Nu te speria dacă la început ai dureri în piept. Asta e din cauză că nu îți controlezi bine inspirația și expirația. Concentrează-te cât poți de mult, păstrează ritmul, chiar dacă ești obosită, și vei constata că nu e greu să respiri corect când alergi.

Dr. Carmen POPESCU

SPORT

ODRASLA LU' GEPETTU

Vară fierbinte. Pe asfaltul încins, ouăle, căzute din cuiburile turturelelor, se prăjesc instantaneu și sunt înghițite imediat de câinii comunitari din Piața Operei.

Turturelele, neamuri bune cu porumbeii voiajori, se află, împreună cu comunitatea încălțăților, gât-golașilor, rolerilor și gulerăților, la umbră, în spatele Catedralei Mitropolitane.

Aici își fac vise de vacanță, parcul fiind, pentru ei, orice stațiune renumită, iar faleza Begăi, orice coastă del Sol (să nu confundăm cu Sol Vento, acesta va fi cartier rezidențial unde porumbeii nu vor avea acces).

Oaspeți mulți din țări străine, plecați "la o streășină și-un bob" -că toate s-au scumpit în Europa unită, au venit special de la Milano și Hanovra, pentru a lămuri o chestiune care-i frământă.

Au văzut ei, pe ecranele imense din piețele lor (via satelit), un personaj controversat și nerasat, care i-a intrigat!

Aflând că acesta a venit la Timișoara, de câțiva ani, să facă performanță, s-au dat peste cap de două ori și călătorind doar noaptea, pe răcoare, odată ajunși la Timișoara, iată-i dezbătând aprins problema.

Întrebând cine e personajul, un "moromet" pintenat fără puf sub aripă le-a răspuns în grabă că e de-a lu' Gepettu.

Rolerii italieni s-au supărat. Nu poate fi fiul lui Gepetto, pentru că acela era mai fragil, mai simpatic și mai buclat. Singurul lucru care i-ar înrudi ar fi nasul, care, cu fiecare ieșire la rampă, crește, așa cum a crescut cu cinci milioane de zicuri, pe care sigur i-ar fi dat pe un jucător liber de contract. Haida, de!

Cum să-i oprești pe puiții, care se transferă de sub streșini în parc pe spatele părinților, să nu gângurească: Mă numesc Pinocchio și am nasul lung, De întind o mână nu pot să-l ajung!

Poate că e de la Hanovra, se spune că e baron (al petrolului). O fi din neamul Münchhausen. După fizic, așa pare, după vorbe, la fel...

Ar da bani pe jucători, dar nu-l lasă alții. Are acte dar nu le poate arăta. N-a vorbit cu jucătorul, dar alții nu i-au transmis acestuia. Mereu alții sunt de vină!

De doi ani, veți vedea, veți avea, voi face!

Deocamdată, avem bani da-l vindem pe Emeghara, avem acte dar schimbăm numele echipei și culorile.

Așa e, când vara e fierbinte! Și ne minte... ne minte...

Victor ENACHE

Ipoteze și ipotenuze

Răspândirea tracilor
în lume

În cartea a V-a a Istoriilor sale, Herodot scrie:

„Neamul Tracilor, după cel al indienilor, este cel mai mare dintre toate. Dacă ar avea un singur domnitor și ar fi uniți între ei, ar fi de neînvinși și după cum cred ei, cu mult mai puternici decât toate popoarele...” Vechile hărți îi prezintă pe Traci în zona dintre Nistru, la răsărit și mieznoapte, iar la sud până dincolo de munții Haemus (Balcani). Triburi trace au fost prezente în formațiuni mai restrinse spre răsărit peste Bug, la Marea de Azov, la nord

până la izvoarele Tisei și Nistrului și în sud până la Marea Egee, ce purta pe atunci numele de Mare Thracicum.

Formațiuni compacte trace erau și în Asia Mică, Iran, Siria și chiar în Egipt. Nu e de mirare că-i găsim pe traci în războiul Troiei.

Ca vecini Tracii îi aveau la est pe Sciți, dincolo de Dunăre în Panonia pe Iliri, la nord pe Germani și Slavi, iar la sud pe Iliri și Greci. Formațiuni din triburile trace au luat parte la constituirea Romei în Latium, ceea ce explică și multele cuvinte trace în limba latină. După unii (ca Iosif C-tin Drăgan) peste 40 de împărați romani erau de origine tracă, ca și mulți generali și oameni de cultură.

Ovidiu - exilat la Tomis și-a însușit limba băștinașilor, ba chiar a scris în această limbă, dar din păcate operele s-au pierdut și din păcate nu cunoaștem limba tracă integral. Ce știm e din lexicoane izolate, inscripții, epitafuri, etc... (va urma)

Ștefan APENESCU

UMOR EVREIESC

Afacere

Itzic și Ștrul, săraci lipiți pământului se hotărăsc să plece în lume să-și caute fiecare norocul, urmând a se reintâlni după cinci ani.

Zis și făcut! După cinci ani se revăd: Itzic bogat cu case și mașini, iar Ștrul sărac ca în urmă cu cinci ani.

- Ce-ai făcut măi Itzic de te-ai îmbogățit?
- Vezi tu hotelul de colo? Când s-a construit duceam o caramidă la mine, una la hotel, un sac de ciment la mine, unul la hotel și tot așa tot ce mi-a rămas am vândut și am făcut avere.

Au hotărât să plece din nou în lume și să se revadă după alți cinci ani.

Au trecut cei cinci ani și s-au revăzut: Itzic bogat cum îl știam, Ștrul și mai bogat.

- Cum ai făcut mai Ștrul de te-ai îmbogățit?

- Vezi tu dealul ăla? Acolo trebuia să fie un hotel!

Totul e relativ

Ce au spus cei cinci mari evrei ai lumii?

1. Moise: Totul pornește de la cap, să fi înțelept, luminat, etc.
etc... și problemele se rezolvă!

2. Isus: Ba e de mai jos, de la inima! Să fi bun, cu ceilalți, să-ți iubești aproapele, etc... și problemele se rezolvă!

3. Marx: Ba e și mai jos, de la stomac! Dacă ai burta plină, ai problemele economice satisfăcute, etc... problemele se rezolvă!

4. Freud: Ba e un pic și mai jos! De la sex! Dacă nu ai probleme pe- acolo, ești satisfăcut, etc... problemele se rezolvă!

5. Einstein: Totul e relativ!

Culese de Ion BULBUCA (Vaslui)

Freud

Curiozități

Cu și despre cai

Se spune că Solomon, regele iudeilor, creștea în grajdurile sale în jur de 40.000 de cai; Cyrus cel Mare, suveranul persan, nu se lăsa mai prejos, având în grajdurile regale vreo 20.000 de exemplare. Și conducătorii vechii Elade iubeau caii, pe care îi antrenau special pentru Olimpiade, Miltiade și Cimon, vestiții generali, numărându-se printre cei care s-au impus în cursele hipice organizate cu ocazia întrecerilor. Dintre împărații romani, cel mai elocvent exemplu de dragoste pentru cai ni-l oferă Caligula, cu al său Incitatus, pe care l-a făcut senator. Henric al II - lea, regele Angliei, a organizat primul târg de cai din Europa, prilej cu care sunt menționați și faimoșii jockey. Richard Inimă de Leu a organizat primele curse de cai, dotate cu premii, fratele său, regele Ioan Fără Țară, a pus bazele hergheliilor regale, în timp ce Iacob I avea să fie cel care va muta întrecerile hipice în spații speciale sau ceea ce numim noi astăzi, hipodrom.

1932: sinuciderea "regilor"

În anul 1932, cinci bărbați a căror bogăție și influență le adusesse supranumele de regi și-au pus singuri capăt zilelor. Magnatul suedez Ivar Kreuger, „regele chibriturilor”, ajuns în pragul falimentului, s-a sinucis pe 11 martie, trăgându-și un glonț în inimă. Moartea lui a antrenat sinuciderea a

șapte dintre acționarii la firmele sale și a câtorva zeci de salariați deveniți șomeri. Pe 14 martie, Eastman, directorul Kodak & Co., supranumit „regele filmului”, își trăgea un glonț de Browning în tâmplă. Paul Kunhrich, „regele aparatelor de ras” se sinucidea la Sheffield cu pușca de vânătoare, exemplu urmat pe 8 mai și de Donald Rieron, „regele oțelului”. În sfârșit, pe 27 mai, Master Swift, „regele conservelor”, își curma zilele, aruncându-se pe fereastra apartamentului său din Chicago, după ce aflase din ziar de scăderea dramatică a cursului acțiunilor sale.

Oameni și-cuvinte

Cuvântul *sandviș* provine de la primul lord al Amiralității Britanice, Sandwich (1718 -1792); *savarina*, de la consilierul Curții de Casație a Franței, Brillat - Savarin (1755 -1826); *ghilotina*, de la medicul francez Joseph Guillotin (1738 - 1814); *srapnelul*, de la ofițerul britanic Henry Shrapnell (1761 - 1842); *macadam*, de la inginerul scoțian John Loudon McAdam (1756 - 1836); *raglanul*, de la mareșalul englez, participant la războiul din Crimeea, James Henry Somerset Raglan (1788 - 1855); *linșarea*, de la judecătorul american William Lynch (1736 - 1796); *ermetic*, de la zeul Hermes.

Dr. Dumitru GAROFIL (Constanța)

Iubirea mea

Iubirea mea-i un sentiment,
E o durere, e-un păcat,
E tot ce știu și tot ce am uitat,
Sau poate e cum spui, divertisment!

Când te privesc, ea e lumină,
Și când zâmbești e soare chiar,
Dar când tristețea te cuprinde iar
E picătura de chinină, a morții,
ce va fi să vină.

Ea e misterul universului bizar,
E poate doar un cântec de vioară,
Sau poate un parfum de lăcrămioară,
Ce-a răspândit miresme în zadar.

E poate doar un zbor de triolete,
Pe care într-o clipă de destin,
Am hotărât să ți-le-nchin,
Fără speranță sau regrete.

E poate ce-ai simțit și tu
În clipa când a fost să ne-ntălnim,
Și poate e sortit să ne iubim,
Fără sfârșit și fără da sau nu.

E poate ce simțim doar împreună,
Când singuri suntem uneori,
Și când de dincolo de nori,
Întregul univers în noi răsună!

Victor ENACHE

Un înger...

Din fragedă copilărie
Cu îngerii te mai asemeni,
Duios, cu fața alburie,
Vioi și prea frumoși, de-asemeni...

Ca îngerul nălucitor
A fost Giovanni-al tău părinte,
Un pictor demn, strălucitor
Ca generația dinainte...

O lume-ntreață s-a-nălțat
Cu tine, Sanzio, ca un vis,
Un înger viu s-a re-nălțat
Cu floarea vieții-n Paradis!

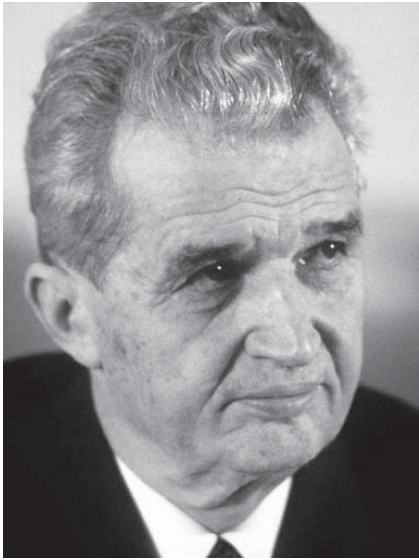
Un chip de înger e la fel
Cu un portret de Rafael.

Aurel JICMAN
Înger de Rafael Sanzion
(1483-1520)
(Fragment din Pala d'altare di
San Nicola de Tolentino,
Brescia, 1501)

URSUL DE 2,5 METRI

Ca un făcut, la o zi-două după împușcarea primului urs la hoch-standul de la Mușeteica, și-a făcut apariția un urs mai mare, ciolănos, cu urmele labelor dinapoi de 23-25 centimetri lungime. Informația a ajuns obligatoriu și rapid la partid și la securitate, mai ales că fusese reținută „indicația” lui Ceaușescu de a fi căutați urși mai mari „în zonă”.

Dar iată că, de data asta, ne căutase ursul... Din ziua aceea, 4 sau 5 aprilie, l-am urmărit — de fapt observat — zi de zi, adică seară de seară, până pe data de 29 aprilie, când Ceaușescu a revenit la Mușeteica. A fost una dintre cele mai grele și istovitoare perioade din activitatea mea... Timp de douăzeci și patru de zile și de nopți, am parcurs drumul de la Pitești la observator și înapoi, adică peste două sute douăzeci de kilometri zilnic — din care, douăzeci erau infernali — cu o mașină Aro, care abia se mai ținea pe roți. Ceea ce era exasperant era faptul că ursul, deși venea zilnic, multă vreme nu a avut oră fixă. Venea când spre seară, când spre sau după miezul nopții. Astfel că trebuia așteptat să plece singur, nederanjat, liniștit, pentru a pleca și noi — de regulă cu șeful de ocol, dacă nu erau „și „oaspeți”. Pe scurt, ajungeam la birou, dimineața, nedormit, raportam datele „dispeceratului” și de fiecare dată primeam ordinul să mă întorc imediat la hochstand. Așa că după vreo trei săptămâni, timp în care ursul golise zilnic cele zece kilograme de granule puse într-un buștean scobit, se rotunjise bine la trup și ne dădeam seama că era singurul care venea și mânca tot. Îl cunoșteam acum după aspect și obiceiuri și nu-l puteam confunda.

550

În ultimele șase zile, sosea cu precizie, la aceeași oră și la aceeași fracțiune de oră. Cei din conducerea județului au venit și ei să-l vadă, s-au declarat satisfăcuți, acordându-i titlul de „urs frumos”, motiv pentru care au și făcut invitația. Dar noi, în carnetele de observații nu scriam — evident — „urs frumos”, ci, prin comparație cu niște repere de dimensiune aflate în jur și măsurate în prealabil, l-am apreciat la valoarea de cca 550 puncte. Ceea ce nu era deloc puțin... în ziua de 29 aprilie, în

drum spre Curtea de Argeș, m-am oprit undeva și am luat o lădiță de marmeladă, presupunând că ursului nu i-ar plăcea ceva dulce. Cum zăpada din jurul hochstandului se cam topise, a fost nevoie ca doi pădurari să arunce câteva lopeți de zăpadă în jurul trocului cu granule, astfel încât ursul să devină vizibil, chiar pe întuneric. Cu marmelada din lădiță am mârjit câțiva arbori din jur și apoi câteva lespezi de piatră, până sub fereastra hochstandului.

„Chiar la fix ?”

La orele amiezii, toată treaba era terminată. Pădurarii se retrăseseră la cantonul lor, iar eu, moleșit de osteneala atâtor nopți și zile, ca și de căldura plăcută din încăpere, am ațipit. Ca și data precedentă, după un timp am sărit în picioare. Auzisem niște voci în ațipeala aceea chinuită. Așa și era. M-am uitat la ceas, era ora 17. Același grup, din istorisirea precedentă, era la numai douăzeci de pași de hochstand... M-am prezentat din nou — asta era uzanța — și am relatat situația ursului.

- Ei, e mai mare ca ăla de la începutul lunii? întrebă Ceaușescu.
- L-am apreciat la 500-550 de puncte, am răspuns cu calm și siguranță.
- Si la ce oră vine? mai întrebă el.
- La orele 19 fix, tovarășe președinte!
- Chiar la fix? — mai întrebă el, așa, pentru conversație, deși știa că nimeni nu își permitea să dea informații neverificate timp de mai multe zile.
- Absolut la fix! Ca un accelerat, care niciodată nu întârzie.
- Ei, dacă-i așa, ia mai scoate cărțile alea... Să facem un septic. Avem timp destul, două ore...

De data asta, mi s-a comunicat că joc în echipă cu „tovarășul”, iar inspectorul de vânătoare cu colonelul Atanasie. Nu mai au importanță amănuntele legate de joc, ci ceea ce a urmat. Începând de la orele 18,30, am pus cărțile pe masă și am luat binoclul. Am văzut ursul în susul văii, la marginea pădurii, la vreo două sute de metri.

— Uitați-l, vine prin dreapta, am șoptit.

— Lasă-l să vină și ia cărțile, spuse Ceaușescu. La orele 19, ursul era aplecat asupra trocului cu granule, mâncând comod și cu vizibilă poftă, fără să se oprească și să privească în jur, cum făcea la început, în poziția în care se așezase, cu botul spre observator, nu lăsa o impresie grozavă.

— Țasta e? — întrebă Ceaușescu cu indiferență.

— El este, sunt sigur, am răspuns.

— Peste 500 de puncte, sigur...

— Vez' de treabă, hai să jucăm cât mai e lumină. Poate apare altul. A trebuit să tac, deși știam că aveam în față ursul pe care îl observasem atâtea zile. Am continuat jocul. Ce mai încoace și încolo, timp de trei sferturi de oră, am fost nevoit să particip la joc, dar cu un ochi nu scăpăm ursul din vedere.

— Lasă-l în pace — spunea Ceaușescu — nu se vede că este cel mult mijlociu, în nici un caz „mare”?

Vechiul regat

Ceaușescu făcea haz... Dar nici nu-și terminase bine vorba, că ursul simțind marmelada de pe arbori, a început s-o lingă, înălțându-se pe picioarele de dinapoi, din ce în ce mai mult. Pe arbori erau trase cerculețe cu vopsea albă, menite să ne ajute să apreciem înălțimea ursului. Când Ceaușescu a văzut că ursul atinge cu botul înălțimea de doi metri și jumătate, a exclamat mai mult ca pentru sine...

— Hmm... nu-i chiar așa de mic... Este poate chiar cum ai spus dumneata. Eu tăceam. Era mai bine. În momentul acela, ursul a coborât din nou pe patru labe și, descoperind marmeladă și pe lespezile de piatră dinspre observator, a venit până sub fereastra hochstandului. Mărturisesc că după tensiunea în care mă aflam, trebuia să fac figurație la jocul de cărți și astfel să admit că m-am înșelat, iar zilele și nopțile mele de efort și observații să devină inutile. Pentru că la o adică, nu eu aș fi fost cel crezut. Așa că am pus din nou cărțile pe masă.

— În câte suntem azi? întrebă Ceaușescu.

— În 29 aprilie, tovarășe secretar general, răspunse grăbit și în șoaptă primul-secretar al județului.

— Ei, e cam târziu... ia uite-l cum caută brusturii, îi trebuie și lui verdeață, ca nouă salata... Avea dreptate numai pe jumătate, deoarece urșii căutau primăvara, suculenta brusturii, vegetația care apărea cam prima, numai că, de data asta, ursul nostru nu căuta brusturii, ci lespezile cu marmeladă... Dar cum afară se cam întunecase, era greu să-ți dai seama ce căuta ursul.

— Păi, să-l așteptăm să vină la granule, hotărî Ceaușescu.

În acest timp, ursul se îndrepta agale, dar nu spre granule, ci spre apă.

Aghiotantul îi încărcase „dublu-express-ul” și îi deschise ușurel fereastra glisantă. În clipa în care ursul se prezentă „pe lat”, Ceaușescu trase. S-a auzit un răcnet teribil, iar animalul s-a depărtat în galop spre amonte, deși fusese evident lovit de moarte — judecând numai după răcnetul său teribil — dar în loc să alerge în jos, ca orice animal rănit, acesta alergia spre coasta muntelui. Oricum, noaptea nu îl puteam urmări.

A doua zi dimineața, l-am găsit peste o culme micuță, într-un pârau, la vreo două sute de metri de la hochstand... Deși fusese bine lovit, a mai avut puterea să ajungă acolo. Măsurându-l „în blană” avea 560 de puncte, la vremea aceea, al doilea după recordul mondial al lui Tito. Am dus trofeul pentru prelucrare la Gheorgheni. Și, în final, a fost cotate cu ceva sub 500 de puncte. „Nu se putea ca un urs din Vechiul Regat să fie mai mare ca cei din Ardeal!”

Mitică GEORGESCU

Membru al Asociației Internaționale a Ziariștilor de Vânătoare (din 1969)

Membru de onoare al Asociației Naționale a Vânătorilor de munte din Franța (din 1980)

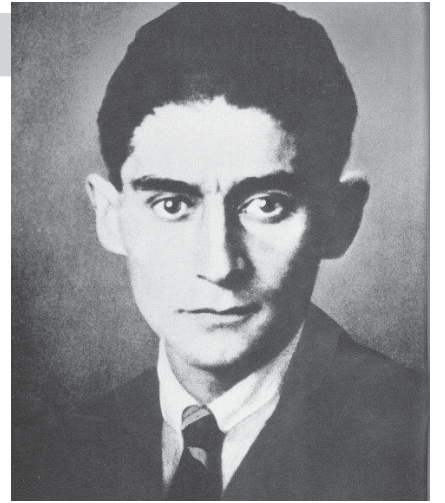
Expert de vânătoare agreat de Consiliul Europei - Convenția de la Berna (din 1990)

Doctor în științe. Teză susținută în anul 1984, la Universitatea Brașov, în domeniul biologiei vânatului

Circumcizie în Rusia văzută de Kafka

Prin toată locuința, în care nu se găsesec decât uși, sînt atîrnate tablăte mari cît podul palmei, pe care sînt imprimate semne cabalistice, spre a o proteja pe mamă de spiritele rele în intervalul dintre nașterea și circumcizia băiatului, cînd aceste spirite pot deveni deosebit de periculoase pentru ea și copil, probabil din cauză că trupul ei s-a deschis prea mult, oferind astfel un acces comod pentru tot ceea ce este rău, și pentru că nici copilul nu se poate opune răului, cîtă vreme nu este integrat în comunitate. Iar ca mama să nu rămînă singură nici o clipă este luată și o îngrijitoare. Pentru apărarea de spiritele rele mai este util ca, timp de șapte zile după naștere, exceptînd vinerea, zece-cincisprezece copii, de fiecare dată alții, să fie aduși pe seară de către un institutor la patul mamei și să recite acolo, Ascultă, Israele!”, iar pe urmă să li se dăruiască dulciuri. Se zice că acești copii nevinovați, cu vîrste cuprinse între cinci și opt ani, țin la distanță, cu mare eficiență, spiritele rele, care dau tîrcoale casei mai ales spre seară. Vinerea se ține o petrecere aparte, după cum și-n timpul săptămînii respective se succedă mai multe ospete. Înainte de ziua circumciziei, spiritele rele se sălbătesc de tot, și de aceea ultima noapte este una de veghe, pe care oamenii o petrec pînă spre ziuă, păzînd-o pe mamă. Adesea, circumcizia are loc în prezența a peste o sută de rude și prieteni. Celui mai de vază dintre cei prezenți i se îngăduie să-l aducă pe copil. Cel care face circumcizia își îi atribuțiile fără să fie plătit și, de cele mai multe ori este un bețivan, întrucît, ocupat cum este, nu poate lua parte la diversele mese festive și, ca atare, dă pe gît doar niște rachiu. De aceea, toți ăștia care fac circumcizii au nasul roșu, iar gura le miroase a băătură. Așadar, nu este deloc o plăcere cînd, conform prescripțiilor, după ce au terminat de tăiat, sug cu o astfel de gură penisul însîngerat. Apoi, penisul este acoperit cu rumeguș și se vindecă în vreo trei zile.

Evreilor — în special celor din Rusia, firește — nu li se pare obișnuit și semnificativ să aibă o viață de familie prea riguroasă, căci viață de familie au, în definitiv, și creștinii, iar pentru viața de familie a evreilor stîmjenitor este totuși faptul că femeia este exclusă de la studierea Talmudului, așa că femeile se retrag în camera de alături, dacă nu cumva sînt silite să se retragă, ori de cîte ori bărbatul vrea să stea de vorbă cu musafirii despre unele lucruri savante din Talmud, pe care el își axează existența; astfel, pentru ei este și mai caracteristic faptul că se întîlnesc atît de des, cu orice prilej posibil: fie pentru rugăciune, fie pentru studierea sau dezbateră problemelor divine, fie pentru o serie de banchete care au, de cele mai multe ori, o motivație religioasă și la care alcoolul se bea numai cu multă cumpătare. Pur și simplu, ei își caută refugiul unii în alții.

Corupția fără frontiere

Curciorind cu rapiditate întîietatea în ce privește amploarea corupției politice și delapidării fățișe a avutului public (sau a spoliei cu ajutorul aparatului de stat), Statele Unite n-au mai cedat nimănui recordurile lor de tristă faimă în acest domeniu. Chiar în ultima treime a secolului al XIX-lea au avut loc grandioasele acaparări de terenuri publice de către companiile de căi ferate, eu participarea unora dintre persoanele cele mai suspuse din Washington. În acest caz zeița americană a dreptății nu folosise dintre atributele ei tradiționale decât legătura de pe ochi, care ascundea cu totul privirilor sale mașinațiile murdare ale afaceriștilor de la bursă. Dar atît milionarii mituitori cît și funcționarii mituiți știau foarte bine cum să iasă basma curată.

În 1879, în Franța a fost creată compania pentru construirea canalului interoceanic prin istmul panamez, companie definitivată în 1881, cu un capital de 900 de milioane, de franci și avîndu-i în frunte pe Ferdinand Lesseps, învîrstă de 74 ani, care condusese lucrările de construire a canalului Suez, și pe fiul său Charles Lesseps.

La zece mii de muncitori reveneau două mii de persoane în aparatul administrativ. Numai pentru reședința Companiei din Paris s-au cheltuit 2 milioane de franci, iar pentru sediul companiei din zona lucrărilor de construcție a canalului încă un milion. Pentru liniștirea acționarilor, acestora li se plăteau dividende fictive, luate din capitalul de bază. Din 1881 și până în 1884 au fost dislocate abia 7 milioane de metri cubi de pămînt din 120, cheltuindu-se mai mult de

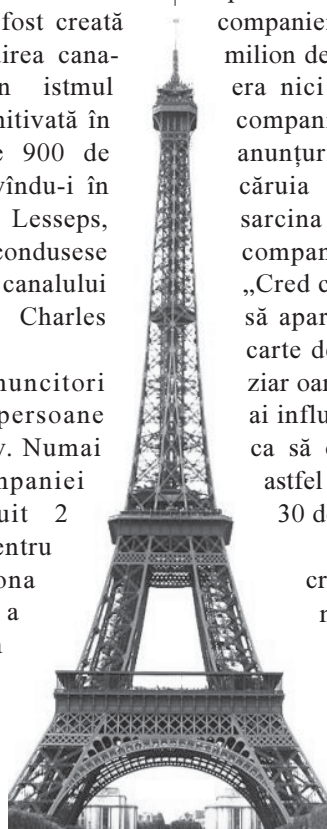
jumătate din capitalul subscris și, în general, peste numerarul existent.

Înglodată în datorii și ajunsă într-o stare disperată, compania s-a hotărît să-și redreseze situația prin emiterea unor obligațiuni de împrumut cu cîștiguri, de fapt o loterie. Dar pentru aceasta era nevoie de aprobarea guvernului, care era împotriva unui astfel de proiect. În apeastă situație, conducătorii companiei, după ce își însușiseră zeci de milioane de franci, au organizat o largă acțiune de cumpărare a presei, care a început să atace

guvernul, acuzându-l de lipsă de bunăvoință față de importanța și perspectiva unei astfel de întreprinderi. Se spunea că pentru a-l face să tacă pe cunoscutul ziarist Emile de Girardin, care ridicase un colț al vîlului ce acoperea adevărata stare de lucruri, a companiei, i s-a dat o jumătate de milion de franci. Pe vremea aceea nu era nici o greutate să storci mită companiei sub forma „plății pentru anunțuri”. Unul dintre juriștii căruia ulterior i s-a încredințat sarcina de a lichida afacerile companiei panameze declara: - „Cred că într-o vreme era suficient să apari-la sediul companiei cu o carte de vizită de redactor al unui ziar oarecare sau să dai impresia că ai influență asupra unui anumit ziar ca să obții bani imediat”. Pentru astfel de lucruri s-au cheltuit peste 30 de milioane de franci.

Au devenit frecvente crizele ministeriale, care însă nu aduceau aproape nici o schimbare. Ambasadorul Germaniei la Paris, contele. Miinster, îi scria șefului său: „Înecat în canalul Panama, guvernul Loubet-Ribot a renăscut în cea mai mare grabă sub forma guvernului Ribot-Loubet”.

E.B. Cerneak

UN DOCUMENT RAR

MAO - "POVESTIT" DE MEDICUL SĂU PERSONAL

„Am absolvit cursurile Universității Proscrișilor”, obișnuia să-mi mărturisească Mao, care era un rebel în cel mai deplin sens al cuvîntului. Se revolta împotriva tuturor formelor de autoritate dar trebuia să aibă totul sub control — începînd cu deciziile luate la cel mai înalt nivel în viața politică și terminînd cu amănunte cît se pot de de banale din existența de zi cu zi. La Zhongnanhai nu se întîmpla absolut nimic fără consimțămîntul lui, nici măcar alegerea garderobei propriiei lui soții, iar hotărârile importante din China nu se puteau lua fără consultarea lui prealabilă.

Este adevărat că Mao nu avea prieteni, trăia izolat fără să aibă parte de relațiile firești dintre oameni. Petrecea puțin timp alături de soție și chiar și mai puțin lângă copii. Din cît mi-am putut da seama, în ciuda prieteniei afișate cu ocazia unor prime întîlniri cu cineva străin de anturajul lui, Mao nu știa ce înseamnă sentimentele umane firești și era incapabil de iubire, amicitie sau căldură. Odată, în Shanghai, am stat lângă președinte în timpul unui spectacol în care un tânăr acrobat — un copil — a alunecat la un moment dat și s-a accidentat foarte grav. Cei de față au fost șocați de tragedia petrecută sub ochii lor. În timp ce mama copilului nu a putut fi consolată sub nici o formă. Însă Mao a continuat să vorbească și să rîdă. Fără să dea atenție episodului, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Din cîte știu, nici măcar nu s-a interesat ulterior în legătură cu soarta tînarului acrobat.

N-am înțeles niciodată această asprime de suprafață. Poate că văzuse atîția oameni murind încît devenise imun în fața suferinței omenești. Prima lui soție, Yang Kaihui, fusese executată de Guomindang, ca de altfel și cei doi frați ai lui. Fiul cel mare fusese ucis în timpul războiului din Coreea. Alți câțiva copii se rățiciseră în cursul Marșului cel Lung, pe la mijlocul anilor treizeci, și nu mai fuseseră găsiți. Însă nu l-am văzut niciodată manifestînd o cît de mică emoție în legătură cu aceste pierderi tragice. Faptul că supraviețuise în timp ce atîția alții muriseră părea doar să-i consolideze convingerea că urma să aibă parte de o viață îndelungată. Cât despre cei ce pieriseră, singurul lui comentariu era că „pentru cauza revoluției sunt necesare sacrificii de vieți omenești”.

Lui Mao i-a, plăcut întotdeauna să fie informat. Deși își petrecea cea mai mare parte a timpului în pat și lăsa uneori să treacă zile întregi fără să se îmbrace, citea în mod constant și cerea mereu rapoarte — verbale și scrise — de la toți cei din jur, încercînd să afle cît mai mult cu puțință despre ce se întîmpla pe întreg teritoriul Chinei și în lume — de la mașinațiunile meschine ale celor din cercul său intim, până la evenimentele din zonele îndepărtate ale țării, la cele mai izolate colțuri ale lumii.

Dr. Li ZHISUI

Prelați masoni adevărați și falși

Când presa informa opinia publică despre existența puternicei loje masonice „Propaganda V”, mai cunoscută ca P2, prezidată de venerabilul maestru Licio Gelli, de conivență cu Michele Sindona, Roberto Calvi și Umberto Ortolani, foarte catolici masoni implicați la rândul lor cu I.O.R. în crahul Băncii Ambroziene, erau menționați și alți prelați, înșirați în acea listă de 121 de nume, în ordine alfabetică, cu respectivele date de înscriere în Ordinul masonic, matricola și numărul lojei.

După ce lista provocă mare indignare în Vatican și în afară, deoarece multe din acele nume erau ale unora dintre cei mai prestigioși demnitari, un alt periodic din aria masonică publică o altă listă de ecleziaști și laici, în care la numele conținute în prima listă se adăugau altele, în scopul de a crea confuzie confundându-se adevărații înșcriși cu cei care n-aveau nici o legătură cu masoneria. Atât afiliații adevărați, cât și cei care nu aparțineau organizației au avut mult de furcă ca să demonstreze că afirmațiile ziariștilor sunt nefondate.

Vaticanologii cei mai informați știau că era vorba de un fals doar pe jumătate. În Vatican, cu mult înainte și din mai multe părți, apăruseră semnalări ale unor ecleziaști siguri afiliați și colaborând asiduă cu masoneria. Pentru comoditate, se alesese politica tăcerii de ambele părți.

Cititorul care ar dori să controleze veridicitatea acestor informații poate să ia numele de pe listă și să le confrunte cu cele conținute în indicele Anuarelor pontificale din anii '90; oricine poate constata că cea mai mare parte din acele persoane au făcut o splendidă carieră ecleziascică. Mai mult de două treimi dintre acei prelați, desigur nu foarte meritoși, dacă între timp n-au decedat pot fi găsiți acum printre personalitățile de vârf ale curiei romane: care e cardinal, care episcop în dioceze prestigioase, care la comanda vreunui departament, care șef de cordată aparținând clanului, cu ventuzele lipite pe bastioane. Și toate astea nu din întâmplare sau printr-un accident.

„Tu ești prea drept, Doamne, ca eu să pot vorbi cu tine; aș vrea doar să-ți spun un cuvânt despre justiție; de ce oare ticăloșii prosperă mereu?”

În general, stând în afara Bisericii omul îl roagă pe Dumnezeu să dea un răspuns în ce privește injustiția pe care o vede în lumea Bisericii. Când apoi intră în rândurile Bisericii, injustiția îl învâluie, în timp ce justiția îl cheamă pe el în judecată supunându-l la interogatoriu.

I Milenari

Oamenii foarte inteligenți nu scapă de a se pune, prin scris, la dispoziția oricărui tâmpit și la judecata oricărui prost.

Anton Holban

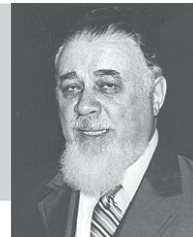
Industrializarea holocaustului

Până ce alții, mai pricepuți și mai îndreptățiți, vor stabili exact (cu aproximație de ordinul sutelor sau miilor) câți evrei „au dat materialitate Holocaustului”, ca victime ale acestuia, noi ne vom aduce aminte de un episod uitat, prea ușor uitat, din istoria Holocaustului: pentru evreii deportați în Transnistria, Ion Antonescu a prevăzut dreptul acestora de a primi ajutoare, în bani sau în pachete, de la alte persoane, de la alți evrei, chiar și de la evreii din străinătate! S-a început atunci o vastă acțiune a evreilor din București pentru colectarea de ajutoare, bani îndeosebi, care să amelioreze situația disperată a evreilor deportați. Ținta au fost evreii din străinătate, din America în primul rând. Către aceștia au pornit sute de scrisori disperate, care descriau coșmarul din Transnistria în termenii cei mai exagerați, mai inventivi, pentru a-și impresiona coreligionarii din Occident și pentru a-i face astfel să doneze sume cât mai mari în ajutorul evreilor din Transnistria, atât de năpăstuiți. Azi, aceste scrisori sunt prezentate la Muzeul Holocaustului ca documente istorice despre suferințele evreilor! La vremea lor însă scrisorile respective și-au făcut efectul așteptat și evreii din America au trimis sume frumoase la București, venind în sprijinul „coreligionarilor deportați în lagărele morții din Transnistria”.

Despre aceste scrisori, scrisori propriu-zis mincinoase, au aflat și autoritățile românești. Drept care Ion Antonescu a dispus ca însuși Wilhelm Filderman, liderul spiritual al evreilor, să fie și el deportat, ridicat din București și dus în Transnistria, ca să vadă cu ochii săi cât de rău o duc evreii deportați de români. După ce a stat câteva luni în Transnistria, Wilhelm Filderman n-a mai spus o vorbă despre suferințele evreilor deportați, despre abuzurile autorităților române. Pe de altă parte însă, autoritățile românești au descoperit că banii care veneau din America pentru evreii din Transnistria se opreau la București și nu mai ajungeau la evreii aflați în suferință. Fiind sesizați în acest sens și de evreii cinstiți din București, autoritățile române au demarat cercetări care s-au finalizat cu inculparea unor lideri sioniști evrei pentru deturnarea în folos propriu a sumelor de bani venite din străinătate pe adresa evreilor din Transnistria. Cu alte cuvinte, **autoritățile „criminale” ale guvernării Ion Antonescu au intervenit în apărarea evreilor din Transnistria, fraudăți de frații lor din București! Frații lor sioniști!** Despre această ispravă a sioniștilor din România, a evreilor deci, azi nu mai vrea nimeni să vorbească, nimeni dintre cei care îl acuză pe Antonescu, deci pe români, de uciderea a 400.000 de evrei.

Ion COJA

O decizie dureroasă

La un moment dat, în 1958, după redeschiderea porților, am observat cu consternare că numărul rabinilor activi a fost redus la treizeci și șase. Deoarece nu reușisem să obțin sprijinul C.D.E.-ului, m-am adresat, în disperare de cauză, președintelui Maurer. L-am întrebat, de fapt, dacă nu mă poate ajuta să rețin mai mulți rabini, neacordându-le vize de ieșire. Știam că unii vor înțelege, iar alții nu, că voi constitui obiect de critică pentru acțiunea mea. La urma urmei, ce drept aveam eu să împiedic un rabin să părăsească România și să plece în Israel? Nu-mi depășeam eu astfel atribuțiile și nu-mi încălcăm îndatoririle? Era o decizie dureroasă pe care mi-o asumam dar știam că am dreptate. Nu puteam să mă gândesc doar la popularitatea mea în rândul anumitor rabini, trebuia să pun mai presus de orice posibilitatea salvării unor comunități.

Președintele Maurer mi-a răspuns: „Domnule șef rabin, noi vorbim ca iezuiți cu anumite grupări realigioase. Ei fac la fel cu noi. Noi sintem iezuiți cu ei, și ei sint iezuiți cu noi. Ei ne mint, și noi îi mințim. Se creează în felul acesta, un fel de diplomație bazată pe minciună. Dar pe Dumneavoastră nu vă vom minți. V-am urmărit activitatea timp de mai mulți ani și știm că sînteți im inamic leal. Atunci cînd sînteți în dezacord cu noi, o știm. Nu folosiți intriga pe la spate. De aceea, ne simțim datori să fim și noi sinceri cu dumneavoastră. Sintem dușmanii realigiei. Scopul nostru este să distrugem toate religiile, dar trebuie să folosim tactici pentru fiecare caz în parte. Timpul dispariției religiilor nu a venit încă. Pentru moment, mai cooperăm cu diferitele grupuri religioase. Dar dacă rabinii dumneavoastră și-au pierdut într-atît sentimentul responsabilității, încît să-și părăsească obștiile, lăsîndu-le să se dizolve, puteți, oare, să ne cereți să-i [reținem cu forța? Nu credeți că cereți prea mult de la noi?”

„Domnule președinte — i-am răspuns — vă înțeleg punctul de vedere, dar vă rog să încercați și dumneavoastră să-l înțelegeți pe al meu. Nu mai pot să continui activitatea mea de șef rabin în aceste condiții. Nu pot să-mi îndeplinesc datoria fără rabinii și hahamii care au mai rămas”.

Protestul și amenințările mele au avut un rezultat imediat. Problema a ajuns la Bodnaraș, care a aplicat un embargo asupra emigrării celor treizeci și șase de rabini și o sută cincizeci de hahami.

Dr. Moses ROSEN

Aromânul care a dat numele... României

În 1816, la Leipzig, Dimitrie Daniel Philippide a publicat lucrarea „Istoria Rumunias și Geografia Rumuias” (Istoria și Geografia României). Autorul a introdus în circuitul științific macrotoponimul România (gr. Rumunias), desemnând „țara tuturor românilor”: „Parcurgând istoria din timpul trecut, țara cuprinsă între Ugg, Tissa, Istros, Pontos Euxinos, Tyras, și o parte din vechii Schytlii, cu care nume istoricii mai vechi și conservanți o numeau, mai adesea părțile dinăuntru, din stînga și din jos a Istrosului, spre nordul Pontului Euuxinos și a Mării Maedita. Drept este ca această țară să se cheme Rumunia, de la numele de rumun; după cum locuitorii cei mai vechi și mult mai numeroși își dădeau lor, denumindu-se, și respectând numai acest nume, aruncînd ori lepădînd pe oricare altul ca străin, insultător, îngâmfat și deșart /.../ Am numit țara aceasta Rumunia, denumind-o după numărul poporului și după vechimea predominantă, lepădînd orice altă numire ca neasemenea și nepotrivită, și ca producătoare de confuzie în istoria și geografia, etnică și îngâmfată”.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea denumirea de România a fost îmbrățișată de o mare parte din intelectuali, în special după apariția în anul 1838, la București a ziarului “România”, scos de Aaron Florian și G. Hill.

La 7 octombrie 1857, în Adunarea Ad-hoc a Moldovei, Mihail Kogălniceanu a propus: «Unirea Principatelor într-un singur stat sub numele de România».

În ianuarie 1859, a fost făurit statul național prin Unirea Moldovei cu Valachia. Era imperios necesar recunoașterea deplină a unirii. La 11 decembrie 1861, Alexandru Ioan Cuza proclama: «Alesul vostru vă da astăzi o singură Românie», iar în 1862, domnitorul afirma: «O viață nouă se deschide astăzi pentru România». La 23 ianuarie 1866, monitorul oficial a devenit «Jurnalul oficial al României».

Congresul de la Berlin, prin tratatul de pace din 1/13 iunie 1878 a recunoscut titulatura de România în documentele oficiale internaționale întemaționale. În art. 43 a tratatului se stipula: «Părțile contractante recunosc independența României».

Etonimul valac (formele) și macrotoponimul Vatachia, formele arhaice, au fost înlocuite cu cel de român (cum și-a spus întotdeauna acest popor), iar țara se numește România.

Ionel CIONCHIN